

Sy-li spěwał,
Pilmje aźělał,
Strowja ce
Swó bny statok,
A twoj swjatonk
Zradny e.

Za staw sprócnj
Na toj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Prez spar mérny
Čerstwosć da.

N ech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske lopjeno

Sałožit 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyschinje

6. dezembra 1936

Baužen

2. njedžela adventa.

Posledni advent našeho Knjesa.

Luf. 21, 25—36.

Róžde lěto šwjecizny rjany, šbožowny adventski czaš. Adventske swony nam wjele pschpowědaja, so je našch Šbóžnik po puczu k nam cžlowjekam. So njeby tutón našch adventski czaš podarmo był, to dyrbi našcha modlitwa być, ale so by advent naš wubudził se spara wěstosće, dokelž na to čže našch dženzniški tekst potasacž, so šteji našch advent w jonym wulkim žyly šwět wobjimazym adventskim czašu. Tón Knjes pschindže drje w tutym adventskim czašu k nam dele jako našche šwětlo w našchej cžemnosći, jako našcha móz w našchej šlabosći, jako našch pomocnik w našchej nušy, jako troicht a nadžija noweho žiwjenja w našchej sachodnosći a šmjertnosći, ale tola cžakamy my a žyly šwět na jeho wulki a pošledni advent.

W ó n je našche šwětlo a šwěczi šo jašnje w našchej wutrobje, ale wono je kaž by našcha wutroba tež džěń a nóz męta. Šdnž šo džęńša šwěza we našch šwěczi a našch swjěbeli je šwojim blyhčjom, móže wona jutšje hašnyć a cžemnosć našch potom šašo wobdawa. W Grönlandskej šu našchi mišjionarojo to rjane waschne sawjedli, šo šebi patoržizu wječor kóždy šwěcztu šobu pschinješe, kotruž šebi woni potom na Božodžęscžownym šchtomje šašwěcža. Psches nóz a wıchor woni tutu šwězu k Božeho doma domoj nješu, hdžež potom druhe šwězy k njej šašwěcža. Štubofe myšle jewja šo w tajkim našch ložku. Šodownu šwětlosć čžedža woni wschitzy w šwojich domach męcž, ale tuta šwětlosć wıthadža k jeneho jenicžkeho žórta, kotrež je Jesuž Khrıstuš. Šdnž pak je šo jene lěto minęlo, šo woni šašo na pucž podadža a šebi šnowa na Božodžęscžownym šchtomje šwoje šwěcztu šašwěcža. Njeje našche žiwjenje tež tajke? Šodowna šwěza je šo tež we našch šašwěcztu, ale my šo jeje njemóžemy wješelicž jako jeneho štaj-

neho wobšedženštwu. My mamy šo wschędnje będžicž, šo by wona nam njehašla. Šaj, my hušto došč wětram žiwjenja njemóžemy dowobaracž, šo wone njebychu pschıtup męle a nam našchu šwězu rubile. Ša jedyn krotki wołomik móže šo štacž. Šo my šašo w přjedawšchej cžemnosći štejimy. Potom dyrbimy šo šnowa na pucž podacž a po tutu šwězu hıcž. We advencze tuta šwěza k nam pschindže, a šchto bychmy my rádšeho čžyly hacž to, šo by wona pola našch wěcžnje wostala a w čhu cžemnosć na wschě cžazy šačžerila? Tón czaš hıschče pschindže. Šladajčže horje a pošbęhčže šwoje šłowny tohodla, šo šo wasche wumóženje pschıblıžuje!

W ó n je našch pomocnik — našch Šbóžnik w našchej nušy. Tohodla šu našche šodowne wješela tak džatowne a šbóžne. My jeho k lubosću witamy, dokelž je wón kral wschıtlich kralstwow, Šbóžnik křudnych hřęchnikow. My šo pschi tym dopominamy na tamne šłowo šwjateho pišma: Čžlowjeka šyn njeje pschıschol, šo by šebi dał škuzicž, ale šo by wón škuzıl a dał šwoje žiwjenje k wumóženju ša jıch wjele. Našch dla še wón na šwět dele pschıschol. Našch je wón čžyly wumóz, warbowacž, dohnyć wot wschıtlich hřęchow, wot šmjercže a wot cžęstowskeje mozy še šwojeje droheje a šwjateje křwju. Nętk nješmę cžert žaneje mozy wjazny na nami męcž. Žane špytowanje nješmę našch wjazny tyschicž. Ale je to nętko tak rošumicž, kaž by našche žiwjenje jenož hıschče jene męrne wužiwanje Khrıstušoweje šašłuzby bylo? Wozowanje pschęcziwo šłemu je w czašu po Khrıstušu jenož hıschče wótrıšche. My nętko węmy, šo podarmo njewojujemy, ale šo na našchej štronje jedyn šylny muž šobu wojuje, kaž Luther spęwa:

Muš prawny ša našch wojuje,
Bóh jeho k bitwje wabi,
Šdnž šchto joh' pošnacž čže,
Wón Jesuž Khrıstuš je,
Knjes móžny na wójkach.

Hdyž my tohodla tež štrošchtnje do wojowanja džemy a šo njebojimy, tak pak dyrbymy pschezo hotowi bycz k wojowanju, pschetoz šty njepršheczel našeje dušce nijeje hišcže došfónčnje pschewinjeny. Pschezo dyrbymy Knjesowe napominanje w myšli mječ: Modlcže šo, šo njebyšcže do špytowanja padnyli. Hdyž pak pschińdže tón cžaš, šo njebudže naš žane špytowanie wjazy nadběhowacz? Hdyž budžemy wot wscheho hrěcha došfónčnje wumoženi? Tutón cžaš pschińdže w poslednim advencže, hdyž budže našch hodowny advent šwoje dopjelnjenje namakač. Tutón cžaš šo pschibližuje: Gladajcže horje a posběhucže šwoje hlowny tohodla, šo šo wašche wumoženje pschibližuje.

Potom budžemy wumoženi wot wscheho, šcštož naš dženska hišcže tu wjača a puta. Š hrěchom budže naš potom tež šmjercž dyrbjecz wopušcžicž. Psches Khrystušowe štawanje wot morwnych je drje šmjercži hróšbnoscž wšata. My mamy w šmjercži trošcht a nadžiju wječneho žiwjenja. Tola pak hišcže šmjercž šhodži po našich rjadach a wuběra šebi šwoje wopory. A hdžež je šmjercž šapšchimnyla, tam šawoštaji wona bolazu ranu. Šonu pak budže hinač. Šonu budžemy šo šwoju šachodnu draštu šlez a šmjercž budže šady naš ležecz, kaž cžežki šón. Šcšto nješchabjač šo to na tutón advent — našche wumoženje wješelicž? Wšcho cžlowještvo, haj wšchón šwět cžaka na to wumoženje wot hrěcha a šmjercže. Tež cži bjesbóžni, kotšiz njewěrja do Šesom Khrysta a do wječneho žiwjenja, nošcha tola w šebi jene horze žedjenje ša wječnym žiwjenjom. Woni pak pytaju šwoje wumoženje w tym, šo praju, šo budu we šwojich džecžoch, we šwojej krti dale živi do wšchěch cžakow — do wječnosče. Je pak to te wumoženje, wo kotrymž je w našim tekščje rěčane? Nowy cžaš, nowe žiwjenje dyrbi pschińcž, wot kotrehož je našch cžaš jenož kaž raišche šwitanje.

A to wšcho pschińdže, pschetoz tón Knjes je nam prajil: Šawěrnje ša praju wam: Šo ta šchlachta njebudže šancž, hacž šo to wšchitko štanje. A našch Knjes wobkrucži šwoje šłowa kaž š jenej pschibahu: Njebjo a šemja budžetej šahinycž, ale moje šłowa njebudža šahinycž.

Na tutón wulki advent chže naš našch advent dopominacz, šo bychmy šo na njón pschihotowali a tón dženi naš njepršchewatal we wobžranitwje, we wopikitwje a w staroicžach žiwnosče, pschetoz wón budže našch šudny dženi. Našch šbóžny, wješely advent chže pak nam tež ša šnamjo bycz, šo budže tež tamny advent šbóžny a wješely, pschetoz wón budže našche wumoženje.

Advent!

Božu k cžešči šaspěwajmy,
Kiž šo šhila k hrěšnitam.
Na joh' luboscž špominajmy,
Kajkuž ma k wšchěm cžlowjekam!

Šo by wšchitim pomchal k hnadže,
Šahnal hrěchow, šłuda móž,
Boži Šsyn, po Wótža radže
Tu nam pschińdže na pomoz.

Šaj, póž šwěrnny pomozniko,
Kiž šam dobywajš nad šlym.
Pucz šy Ty, o Wumožniko,
K šbožu wječnemu nam wšchěm!

Kralo měra, póž Ty nětko,
Bydl tež w mojej wutrobje.
Š měrom napjeln Ty jow wšchitko,
Šwět je wšchón we rostorje.

Wječne šwětlo, šwēcž nam dele
Š Twojej bójškej jašnosčju.
Tu je cžma a šłudow wjele,
Wjedž naš k prawom' pošnacju.

Šesu, njech šo luboscž Twoja
We wutrobje šajeli,
Šo šo tak tež dušcha moja
K bratram hori w luboscži!

Šorko žiwjenja a mozy,
Trošhta a wšchoh' wješela,
Šesu, w bėdženjach a w próžy
W tebi dušcha namaka.

Božo daj, šo nětk na šemi
Wšchitim Twój dženi šajwita,
A Čže, šhwalo š jandželemi,
Š wješelosčju witaja.

S. B.

Adventski cžaš.

Adventski cžaš — cžaš došhich, haj najdlěšchich wječzow. Čžeho šo pschimašch? Knihow. Dobrych knihow, a my Šserbja mamy tak něotre. W Budyšchinje leža žyle kopizy a cžakaja na Šserbow, ša kotrychž šu cžišcžane.

Adventski cžaš pak cži, dokelž adventski cžaš je, do rukow štkócži pschede wšchěm jenu knihu: Bibliju. Adventski cžaš tola šoždeho do Biblije nuwje. Wón woczini cži ju hnydom wot šapoczatta. Wón polaže cži hnydom 1. Móš. 3, 15 a š tym to přenje wěšcženje, š kotrymž bu Šbóžnik cžlowjekow pschihowědany. Adventski cžaš je cžaš wěšcženjom kaž wón cžaš woczakowanja a žedjenja, cžaš pschihotowanja je. Knihy wěšcženjom a woczakowanja a žedjenja a pschihotowanja šu pak Štary Šakon. Tutón pschede wšchěm woczini adventski cžaš psched šobu a wobrocža šopjeno po šopjenu a wjedže cže š wěšcženjemi a šlubjenjemi bliže a bliže k Nowemu Šakonje a k šodam, doniž cži potom njewoczini Nowy Šakon a ty wušlyšchich wulki ewangeliš, wulku powěšč wo dopjelnjenju wěšcženjom: „Šlaj, ša pschihowědam wam wulle wješele: Wam je šo dženska tón Šbóžnik narodžil!“ Tón Šbóžnik, kotryž je wěšcženy a šlubjeny, šo wón pschińdže cžlowjekow, wšchitkich cžlowjekow wumož. Hdže šem chžech tu hodownu wěštosč wšacz w hodownym cžaku, hdyž šo njeda w advencže na hody š knihu wěšcženjom a šlubjenjom pschihotowacz? Hdže šem dyrbi cži pschińcž hodowna radošč, hdyž ty njepršchidžesch š dohodownych šlubjenjom wumožjenja a radoščje? Tak móže cži tón, kotrehož Bóh tón Knjes pošla jako Šbóžnika, bycz twój Šbóžnik, hdyž to šo njeda na njeho pošlacž, hdyž njebu to šnutšowne žedjenje po wěrnym šbožu, kotrež tež w tebi a w twojej wutrobje šo žedži, na njeho šložene?

Tohodla, w lubym adventskim a dohodownym cžaku, wšmi te knihy dohodowneho cžaka a pschihotowanja, Štary Šakon, kotryž š Nowym Šakonjom twoja Biblija, ta Biblija, kotruž wótzojo a maczerje tak lubowachu a tak cžeščachju a tak šwěru wužiwachu, ta Biblija, kotruž šu šchěščizienjo a šchěščizianki w dobrych a šlych cžakach k wutrobje škócžili a we wutrobje měli, ta Biblija, kotruž šu pobožni šwěrní šchěščizienjo še štyknjenymaj rukomaj na wutrobu šej šložili, mrějo šbóžnje. kotruž šu š krawymaj rukomaj šhowali a twjerdže džerželi, hdyž chžychju drušy ju jim wutorhnyč, ju, te knihy, kotrež jim pucz k Šbóžnikowej pošakowachu, haj Šbóžnika šameho pošakowachu a tak to wěrne, to wobšbožaje šbožodawachu, po kotrymž žedži dušcha cžlowjeka, kotraž nješpo-

ložena a njeměrna je, doniž pokoja njeje namatata w nim, w tym blubjenym Sbožniku a Wumožniku, kotryž tomu, kiž jeho pschijima, dawa měr, tón měr, w kotrymž so duscha wjazny nještřojuje a nještřahuje, ale sbožowna je, sbožowna je tu, dokelž je hebi swojeje sbožnosće wěsta w Jesužu Khrystužu.

Dženka nětko hižo druha njeźela adventa. Wona tola tebe, křesćizijano, křesćizijanka, namata i Bibliju w rukomaj. Abo hdyž níz, kajke to potom i tobu je a i twojim adventom a i twojim křesćizijanstwom?

W adventskim czašu duzy psches holu.

b Kražne, jažne ranje bě! Bože klónczko křesćeske czopke, so bě kaž kame nalěczo a nimo toho bě njeźela! Nant njeńdže do sastoijnstwa, džeczi njeńdu do škole, to je radosc! Ssnano je poľednja ta rjana czopla njeźela w tutym lěcze. Tuž njebe džiw, so běchu wšitzy Drježdžanczenjo duzy po puczu — po puczu pak swonka města mjes honami, pak w holi pak hewak něhđže.

Tež mje czechnejše won i twarjenja. Wuleczach hej pschipoľdnju sahe do hole. Stupach tu mjehko pak po žolnych ličiczkach, pak po žoltej jehlinje, a Bože klónczko so mnu khowanku hrajeske. Khowajše so sady kalcow a sažo wustoczi a bě tu. Tak njebeč kama. Bóh Knjes w klónczku so mnu hraje, to czujach. Wjele ludzi so wuhodžowajše po runych cziscze wumjeczenych puczikach a schcζεžkach; běše tola njeźela. Ja džech hlubšo do hole, hđžež je schcζεžkow mjenje, winych so wot schcζεžki a dach kwojimaj nohomaj hiež tak, kaž so jimaj spodobajše. Tak mějach czaž, hladacž na prawo a na ľewo. Rune rjady rjanych khownow běžachu wote mnje do wobeju stronow, so móžach mjes rjadami daloko widžecž. Wuhladach tu pak muža, pak žony, džeczatko i wojncžkom atd. Wobražki to, a tón najrjeńšchi bě: horna schczipajše ličicžka wot kercžka.

Jako towarščizny so sesnachmoj,

Towarščizny hej kwernej wostachmoj,

Jako towarščizny so mój tam dželachmoj,

Jako towarščizny so sažo widžimoj.

Wobražki tu so kražne, rjane, pschne! Hola je tak pschona poestijowa knižka. Wobrocach jene kopjeńko po druhim: pschezo sažo wobražki: mužiki, žonki, kercžki. Hrónczko po hrónczku mi myšlicžku hibajše. A tu, o radosc! Kupka Božodžesćowych shtomow! Haj bajkojty czaž tu sažo je, wobsožazy adventski, hodowny czaž! Božodžeczowe shtomy kiwaja nam najdala a wšchudžom hižo swoni: Hlaj, twój kral pschindže!

To mje i mojih bonow sbudži. Mějach so tola sažo wrócizicž! Wjeczor so hižo bližeske! L.

Pschecziwo protestantismej.

Katolizny wyschšchi duchowni we wukraju so w poslednim czašu dny a dny spytali, winu na wobštejnosćach we Schpaniskej a druhich krajach stercžicž na protestantismus; tutón dyrbi po jich wudawanju na tym wina bycz, so we Schpaniskej a druhđže te mozy knježa, kotrež wšch swjastki roswežu a tajke šrudne wobštejnosće pschihotuja. Tak na psch. rektor Milaniskeje katoliskeje university měni: Protestantismus dokonja nětk roswjasanje wšch swjastkow, kotrež je humanismus sapoczal, w kotrymž je reformazija pokročowata, kotrež je idealismus křonowak a kotrehož wukónž je individualistiska a subjektivistiska anarchija, sčtož nětkle widžimy.

Mohł prajicž: Protestantismej je so wumjetowalo a wumjetuje so wšcho móžne a njemóžne, czechodla níz tež to?

a mjelcžecž. Ale lěpje drje tola je, níz mjelcžecž, ale něšto prajicž pschecziwo tomu, hewak so tola sažo tajzy namataja, kotřiz mjelcženje snowa wužija sa dalsche wumjetowanje pschecziwo protestantismej. Prof. Adolf Keller je so i tamnym wudawanjom katoliskich wjednikow we wukraju saberał; wón budži, so so wone i jenym kłowom „absurdne“ a pschistaji: Ani Sswjetrujka ani Schpaniska ani Mexiko nježbu protestantiske kraje. Němska pak, kraj reformazije, je kaž jaždn drugi kraj do wojowanja pschecziwo bolschewismej saštupila. Runje pschiklad Schpaniskeje je pak pschihodny, tamne wudawanja wošwěticž. Myšle Schpaniskeje revoluzije lěta 1931 njepothadjeja i protestantiskich žorkow, ale i myšlow franzowiskeje revoluzije a hišcže bóle i myšlow moderneje radikalneje Franzowiskeje. Pntasch-li w tym dale, nadenđžež — tak Keller wraji —, so so tam to na wšchem poľedku antiklerikalismus — to je pschecziwienie pschecziwo katoliskej žyrkwi — franzowiskich „katolikow“, Waldeck-Roussseau a — a to je to najspodžiwniše — Erasmus, kotryž bě pschecziwnik Lutherowy; pola tutnych mašch praspczatkach tnych myšlow pntacž, kotrež wobknežža tnych, kiž so wjednizny w Schpaniskej revoluziji.

Žyrkej a stat.

Katolizo-němska nationalžyrkej. W Barlinje wotmě hibanje, kotrež so mjenuje: „Katholisch-nationalkirchliche Bewegung“, swoju přenju wulku šhromadžisnu. Hłowny jeje wjednik, žarač Hütwohl-Giensti, rosłoji samery a skutkowanje katolisko-němskeje nationalžyrkwe. Tuta smóžnja kóždemu dobremu katoliskej, katolizismej kwernej wostacž a tola bycz žyle a poľnje štacžan šcζεžeje Němskeje. Žarač dr. Buchta, duchowny Barlinskeje starokatoliskeje wošady, pokasa na dalschi samer: „Na šakladze, so jena druha pschipošnawa a hebi waži, so šblizicž ewangeliskej žyrkwi.“

Se Šerbow a i daloka.

Michaška wošada došta mlodeho duchowneho. Sdny swony přenju njeźelu noweho žyrkwineho lěta sašwonichu, bě so šerbiska wošada i města a se wšow seškla. W swojim rjanym i wenzami a i kwětkami a se křesćkami a i hwěšdu lubošnje debjenym Božim domje šaspěwa: „Kak powitam ja Tebe, mój Jesu najlubšchi.“ S wutrobnymi kłowami pschedstaji knjes žarač Kapler wošadže swojeho jemu wot krajneho žyrkwineho wubjerka pschipošaneho pomocnika knjesa šarškeho wikara Heinzja Schoktu. Wón wo nim prajeske, so je so 1. meje 1912 w Drježdžanach narodžil. Dokelž je jeho nan i Nješwacžidla a macž se Eskónkež, je wón byn šerbiskeje Lužizny. Wukhodžiwšchi štatny gymnastij w Drježdžanach, študowajše w Lipsku, w Tübingen a w Königsbergu. W Lipsku wobsta swoje 1. theologiske pruhowanje. Dokelž bě tež šerbiku rěcz kam sa hebe a w šerbškim seminaru w Šhwacžicach derje nawuknył, wuprožny hebi jeho měšcžanski superintendent hnydom sa šarškeho wikara do Lupoje. Psches lěto šmėdžeske w teyle malej wošadže dželacž. Wón je tam swoje sastoijnstwo i wulkej luboscžu šastarał. Nětko bu do wjetšeho džela wofany. Jako nadawł došta wot knjesa šararja Kaplerja po adventskim předarju: „Pschihotuj pucz teho Knjesa“, a pschecže so wupraji, so by Bóh lubny Knjes jemu dał wjele mozy a žohnowanja sa jeho křužbu. Wofawški šhor, kiž wšchitke šerluske pschewodžeske, poskiczi adventski ras. Swoje předowanje mějeske mlody duchowny na šažožku šcženja Sswj. Mateja 21, 1—9. Wón wuwjedže. „Khrystuž pschindže k tebi a ke mni. To rěka: wón pschinje-

že wjele wjeřela a napomina nař, so bychmy řwoju wutro-
bu přichotowali. Na řonzu řwojeho předomanja řlubi, so
njecha nicže předomacž dnřli Řhrņstůřa, řiř přichadřa we
mjenje řwjateho Boha, a prořeře řořadu, so by se řwo-
řimaj duchownymaj Boře kraleřtwa twariła. — Neřřto řia-
ne bē teř, řo mōřeje řebi řořada, kotrař bē hiřom se řwēkli-
řcho wobarbjenym přichitwariłami do Bořeho doma řastupiła,
po řemřach ponowjenu drařtkomorů wobhladacž. Wřhitřn,
řiř ju widřa, řhwala, řo je jednora a dořtořna a jara řjana.
Tař bē to dobrn řapocřatř noweho řyrřwineho řēta w Miřal-
řteř wořadře.

S Kamjenřa. Esmjertna njedřela bē přchi wřeje řwojeř
řhutnořci řa nařřhu wořadu wuřnamna njedřela dřatowa-
nja. Je tola mōřno bylo, dořholētnē přřecře dopjelnicř a řyr-
řteř Eswj. Juřta řařo wobnowicř. Tuřon 500 řēť řtary dom
njemōřeře wořada wjazy wuřiwacž, řhibā řo by wobnowje-
ny był. To je řo řtalo a Boři dom bu řnutska řyle wobnowje-
ny, teř drohotn řořtāř. So by řo teř tuřon mořł wēřnwuřtoř-
nje wobnowicř, je řtat řřēdli přřiřwolił. Tař mōře nēřł wo-
řada teř řařo w tuřym Bořim domje Bohu řluřicř. Najřje-
řřa pňřa w nim řu dře řařle ř mjenami řnř 360, řiř řa
wōřzn řraj wumřēřu. Wobnowjena řyrřteř je tař řdobom
pomnił, kotrň njeřřeřřtanje ř dřatowanju napominacž.
Esmjertnu njedřelu řebi wořada wobnowjeny Boři dom
ř dobrej pořwječeriře řwjatocřnořcřu pořwječři; wōn budře
jeřna pohřebna řyrřteř.

W Drjeřdřanāř wumřē po cřeřke řhorōřci generalleut-
nant řw. řł. D. Woldemar řrabja Bitřthum von Eřřtādt.
Mň jehō tu řobu wopominamy jako muřa, kotrň je mēř wuř-
řich řařluřbow řař wo wōřzn řraj, tař wo nařřhu ewangellřu
řyrřteř. Jehō wojeřřki bēř bē pořny cřeřcře a přřipōřnacře.
Wōn dozpē hacř na najwřřřře řřhodřenři, bē wōn tola na-
pořledřu, jako 1919 wojeřřku řluřbu wopuřřcři, rořřařowāř
general 12. korpsa armeje. Jehō pořledni nadawř bē wřřař
řa řōřdeho wojāřa řrudřazn: wōn mēře ře tuřon 12. korps
rořpuřřcřicř, cřim bōle řrudřazn, dořelř bē řrabja Bitřthum
řo we wulkeř wōjnje, w kotreř řebi tuřon korps řelko řwal-
by a cřeřcře doby, jara wuřnamjenił, wořebje w řēcře 1914.
— Njeř wōn nēřto teř tuto řtutřowanje řa wōřzn řraj řpu-
řcři, wotpocřinka řebi njeřpopřřa: wēnowāře řo dřeřu mēřa
a lubōřcře. 1921 přřewřa wjedniřtwa Drjeřdřanřeře mēřř-
cřanřeře towarřřtwa řa řnutskwne miřijonřtwa. 1923 bu
wōn teř ř přředřřdu řrajneho towarřřtwa řa řnutskwne mi-
řijonřtwa a mēřeře tař řastupowacž we wulřn cřeřřich řēřach
řyle řnutskwne miřijonřtwa řařřeje. W wōn je řo řastupo-
wař ř řyle řwojeř wulkeř mořu a jemu řluřił nanajřēpe.
Přchi tuřym wulřim a wobichēřnym dřeře namāřa wōn pař
přřeřo řařo cřařa, řo teř řa drobnřeře a jenotliwe řtutři lu-
bořcře řobuřřaracž, na přř. řa jenotliwe wuřřawň a domy.
Tuřnř wulřich řařluřbow dla wuřwoli jehō teř zentraln řw-
bjeř řnutskwneho miřijonřtwa na cřař řiwjenja řa řwo-
jehō řobuřřtwa. Tuto řtutřowanje řa řnutskwne miřijon-
řtwa dowjedře jehō teř do řamōřwitořcře pořneho dřeřa řa
ewangellřu řyrřteř. Hiřo 1923 bu wōn do řařře řrajneje řy-
nodň powōłanň. 1928 wuřwoli řebi tuta jehō řa řwojehō
přřidentu a řdobom řa wobřřajneho wubjeřřowniřa. 1930 řa-
řtupi wōn jako jednň mjes řastupjeřjemi řařře řrajneje
řyrřteř řobu do wubjeřřa Nēřřeje Ewangellře řyrřteř a
řjednocřenřtwa „Deutscher Ewangellřer Kirchentag“ wuřwoli

řebi jehō řa přřidentu. W tuřnř řařřojnřřwach je wōn ř wul-
řim wliwom był w ewangellře řyrřteř řař řařře řař dořřla
Nēřřeje. Jehō řařluřby wo řyrřteř a wo řnutskwne miři-
jonřtwa přřipōřna teř Řipřčanřka řeologillřa řakulta a řitul
D. theol. ř. c řpořcři, ř. r. řo jehō řa cřeřřneho dořřora bořo-
řkwōřřtwa pomjenowa. W řēcře 1933 řkoři řrabja, dřiwāřo na
řwo, řu řrowotu řwoje řařřojnřřtwa, niř pař řwoje řobuřřtřo-
wanje, dozpēřři řkoro 70 řēť řwojeje řtarobň. Wōn bē řo
1863 narodřil jako najmlōdři mjes 5 bratřami, ř kotrňř
řřřřo jako wřřřřn w řařřim wōřřku řluřřahu. Nēřto je wōn
wuřřol se wřřeje řemřeje řluřby. Bōř wēřznň jehō řwōla do
druřeje, wřřeje we řwořim njeřjeřřim kraleřřtwe. Eřřto by
tuřon muř ewangellře řyrřteř a řnutskwneho miřijon-
řřtwa, tuteje řejuře řhrņřteř řluřřeje lubōřcře pñřił,
by-ři tu na řemi cřitāř, řčtoř nam w jeneř ř luřřiřich nowi-
now na wocři přřiřdře; jehō řmjercř a jehō řiwjenje bē tam
řapřřane a wopřřane pod napřřřmōm: „Nāř Walhall geru-
řen“? Eřřtoř je jehō widřař a řlyřřař a jehō ř jehō řtutřowa-
nja řa řnjewōwe kraleřřtwa na řemi řeřnař, wē, řo je wōn tu
tař řwēřu řa řhrņřřowu řyrřteř, řa řhrņřřowē kraleřřtwa
dřeřař, dořelř je řebi we řwojeř wēře wēřřn był řwojehō
Ebořniřa a jehō řnadň we wēřřnym njeřjeřřim kraleřřtwe
Bořim.

Bibliřři pucřniř.

2. njedřela adventa, 6. dez.: Tň, řnjeře, řo řrawy, mň
řo pař dnřbim řařřowacž. Daniel 9, 7. — Wōn. řrawy je,
nam pomřacž dře, ř nim pořornořcř a cřiřoicř dře, wřřōn
debjenň se řwjatōřcřu ma řa nař řmilnu wutřobu, wřřō h-
bjeřřtwa nam řahnaje. Tuř ř wjeřelōřcřu wřřařcře: Budř
řhwaleň mōř Bōř, mōř Ebořniř řpomozň! Ř. 8, 2. — Ľuř.
21, 25—36. — řeř. 40, 1—5.

Pōndřela, 7. dez.: Twōř je dřen, twōřa je teř nōř; tň
cřiniřř, řo řlōřzo a hwēřdn řwoje wēře bēřenje maju. řřalm
74, 16. — Ř. 2, 4. — řřalm 146. — Ejew. řana 19, 1—21.

Wutora, 8. dez.: Mň řřemň wřřēdnje řo řhwaličř wo
Bořu, a twōřemu mjenu řo dřatowacž wēčřnje. řřalm 44, 9.
— Ř. 41, 2. — 1. řana 1. — Ejew. řana 20, 1—6.

Eřřjeda, 9. dez.: Dopomřcře řo toho pñřiřřeře wot řa-
řarřku; přřetoř ja řřm Bōř a řadň Bōř njeje wjazy, řiř by
mojeřo řunja był. řeř. 46, 9. — Ř. 618, 1. — 1. řana 2,
1—11. — Ejew. řana 20, 7—15.

Eřřwōřř, 10. dez.: Wōn njeřbudře twōřimāř nořomāř
řo dacč pořřunycž, a tōř, řiř cře řwarňuje, njeřpi. řřalm
121, 3. — Ř. 331, 5. — 1. řana 2, 12—17. — Ejew. řana
21, 1—8.

Pñřt, 11. dez.: Nāřř řnjew řejuř řhrņřř přřiřdře,
řo by řo řrařnje řjewił na řwořich řwjatřnř a dřiwnje řo
wopōřařař na wřřiřřich wēřřaznř. 2. řheř. 1, 10. — Ř. 20,
1. řana 2, 18—29. — Ejew. řana 21, 9—12.

Eřřobota, 12. dez.: Wōn řo njeřařbuje řiř bratřow mje-
nowacž. řeř. 2, 11. — 1. řana 3, 1—12. — Ejew. řana
21, 21, 27. — řořřana! Tuř nam tň dāř řo nēřto řbōřře do-
řřacž. řohnowanň řnjewōw, cřehodřa řřřř wōřřach wōřřacž?
řořřana, pomřaj nam! řalleluja, wřřaj ř nam! Ř. 5, 8.

Řiřřowanje. ř. B. w B.: Wulři dřař a řařo pořřow a
wutřobne přřecřa řa advent a hodň. Redaktor.---

řa 3. advent: Ř. w řř. — řa 4. advent: W. w řř. —
řa hodň: Ľ. w M.